

GÂNDUL

anonimului

**ANUL I - NR. 5
15-OCTOMBRIE-
-2003-
GRATUIT®**

*Membri fondatori: Ion Mazere,
Teodor Dobre.*

*Publicație a Cenaclului
„ANONIMUL” a
Gânditorilor Creatori Anonimi.
REDACTIA București, Strada
Cara Anghel, nr. 8, bl. B9, sc.5, et.
4, ap.73, sect.6, Cod:76807
Tel : 7450206; 4402392,
e-mail:
dobre_teodor@yahoo.com*

RATIA DE GLUME

ARDEI IUTE: "ANGAJAREA"

La anunțul: "Angajăm redactori la publicația Gândul", au dat năvală mulți concurenți. Unul, solicitat la selecție să-și prezinte pe scurt curriculum-vitae a produs haz, prin răspunsul sec, în dodii. Îl reproducem, aidoma, pentru delectare.

-Sunt nimeni, numele meu un apelativ întâmplător, fără rezonanță, situația economică bogat de sărac și doresc să devin anonim.

Mai concret, ce știți și ce dorîți să faceti ca redactor?

-Ştiu de toate: să fac ca avionul, să izbesc ca tancul, să trag precis la țintă, să fac salturi

riscante la nevoie, să judec nejudecații, să fac drepti în fața dreptății, să bat pe...umăr prietenii, să ascult și să fac ce-i necesar și plăcut, să...

- Ajunge! Ajunge! Să revenim la subiect. Cu scrisul cum stați?

-Sincer, nu prea-mi place, să însăilez vorbe goale. Prefer creatorul și templu.

- Templu?

- Da! Templu, sau ceva asemănător, fără turlă, amvon, sfinți, prapori, clopote și clopotar, prea des trase într-o ureche de izbeliște. Deși, știu "Nu e loc și condiții pentru aşa ceva". O fi, n-o fi? Nu leg năpasta ivită la Gândul. Să zidim atunci templul nostru pe bucăți în sufletul anonimilor și montat după caz, spațiu pentru întâlnire cu creatorul, spovedanii și împărtășirea cu trupul și... sufletul.

- Dv. glumiți?

- Încerc leacuri atipice.

-Atunci răspundeți la întrebarea: De ce dorîți să deveniți anonim, nu vă deranjează anonimatul nostru?

-Nu! Pentru că anonimul din câte pricpe este o entitate concretă, poate necunoscută sau recunoscută, care așteaptă doar botezul și un nume. Anonimul nu e nimic, echivalentul poziției mele sociale de acum.

- O ultimă întrebare, cazier aveți?

- Da! Recunosc, am fost condamnat în contumacie pentru că am răspuns pozitiv la întrebări omologate, ce deranțau orgolii lezate..

- Regretăm, nu puteți fi angajat.

-Nici nu doresc.

-Atunci de ce v-ați prezentat la interviu?

- Răspund sincer. Am crezut că aici, e vorba de umor, nu să mă judecați din nou. Pal! Mai cugetați.

În fine, glumind, putem spune, că am dat peste un anonim angajat spiritual, nu formal la Gândul nostru; După dictonul bate şaua să priceapă iapa.

ION MAZERE

JUBIREA NOASTRĂ 1997

Nu dormi? Te uită pe fereastră,
Căci noaptea-i albă, nu albastră...

Din cer coboară-o veste bună,
Iubirea noastră lumii să o spună...

Visezi? Privește-n vis zăpada
Cum cade, alb, pe toată strada
Și cum pământul o sărută –
Semn că iubirea noastră e știută...

ANDREI CONSTANTINESCU

PE LOC REPAUSI

Miraculoasă Miză e alinierea,
Bărbați și femei stau drepti
Metaforic buni ca mierea,
În panopia lumii manechini de preț.

Duhul focului nu-i rugă sfântă,
Sătulă e lumea de „drepti”,
Precum soarele-n pustiu s-adapă

Și lumina-n umbra surtei vieții.

La sorocul atâtore renunțări
prădate,

La cartușiere singur punele
capace,

Și din trecut...mai departe
Un ultim salt fă-n vis și pace.

Te aşteptăm om... fără nume,
Cu pixul frontul să-l îndrepti,
Că bărbătie e și în poeme,
Nu numai în poziția de drepti.

ION MAZERE

TOAMNA

Spune-mi vântule de toamnă
Lanurile sunt pustii
Nu mai cântă seara plopii
Și-s zefiri-n pribegii?

În pădurea de acasă
Iar lovești cu mii de bice
De se pleacă goi alunii
Pe la poale-n pădurice?

O, te știu, gonești urlând
Păsările cântătoare
Și se iau pe urma lor
Frunze biete călătoare

Galbene însărcinări,
Știri aduc, din poartă-n poartă,
Dezbrăcată e pădurea
Plângere tristă-nfiorată.

Iar, de după, dealuri norii
Se înalță ca balauri,
Plângere porumbiștea trist
Cade ploaia peste geamuri.

AURELIA GÂNGĂ

CIVILIZAȚIA VIULUI -foileton- CALEA ZEILOR

Omul, permanent îngândurat și frământat de viața sa, căreia căutându-i originile, vrea astfel să afle propriu-i destin spre a cunoaște unde îl vor îndrepta pașii în viață și a putea astfel interveni și a o influența, este marele și veșnicul anonim. El și-a pus cu bună știință puterea intelectuală și fizică în slujba sa, a semenilor săi și cine mai știe...

Pe acest om iscoditor, neastâmpărat, rebel, veșnic în competiție, cu sine însuși și cu toți ceilalți, îl vom găsi, în cele mai inedite ipostaze și cele mai neașteptate locuri, muncind sub masca anonimatumului, la descâlcirea ghemului misterelor de tot felul.

Deoarece din totdeauna omul a fost și este înconjurat de nenumărate taine, el a căutat să afle partea nevăzută, prin diferite mijloace și interpretări. Însă pe măsură ce unele se lămureau, altele noi își făceau apariția, și chiar unele din cele vechi se amplificau, punând alte mari semne de întrebare, încât știința nici astăzi nu are o concepție finală, integrală și unitară despre tot ce ne înconjoară. Dar sub auspiciile favorabile ale exploziei cunoștințelor în toate domeniile, și ale dezvoltării tehnice, timpul nu este prea

îndepărtat, când poate se va cunoaște totul.

De la cel mai simplu gând, până la cel mai adânc nu este decât un singur pas, dar un pas uriaș ce a făcut posibil saltul spre civilizația modernă din prezent și a creat bazele viitorului, poate previzibil acum, dar de neimaginat cu puțin timp în urmă. De la acea mică idee ce îi încolțește în minte fiecăruia dintre noi, până la cea mai profundă cugetare, nu este decât același, simplu pas, ce ne îmbie să-l facem. Apoi vine următorul... și, tot aşa, din generație în generație, de la un statut la altul, depășind calea robilor și mergând tot mai fermi pe calea civilizatoarei munci, și a zidirii propriului rai, mergem pe calea zeilor.

Drumul curajos al tuturor anonimilor, prin jungla necunoașterii, unde mulți și-au sacrificat viața, a fost la începuturi, plin de pericole, eșecuri și dezamăgiri; dar pavat cu transpirația muncii, și punându-se buștenii, pietrele, cimentul și asfaltul de astăzi, a dus la marile autostrăzi moderne, ce au fost completate de culoarele aeriene și vor fi înlocuite mâine de cine știe ce alte căi de teleportare.

Anonimilor! drumul pe care mergeți acum, a fost cândva pavat prin transpirația altor anonimi ca voi, cu pietre și butuci, și se numea calea robilor, acum este asfaltat, și se numește autostradă, iar în viitor se va numi calea zeilor, pavată desigur cu aurul inteligenței voastre.

Toate drumurile voastre duc în final, către adevăr, cunoaștere, belșug și frumusețe, deci spre mântuire, și merg pe calea zeilor spre purificare și lumină.

Calea zeilor, este calea cunoașterii, pe această cale mergem împreună, umăr la umăr, toți marii anonimi ai lumii și toate marile celebrități, fără nici o diferență, aceasta apărând finalmente ca necesitate de sistematizare, clasificare și delimitare.

Calea zeilor, este calea luminoasă a stăpânirii necunoscutului cu toate tainele ce îl compun, este calea conviețuirii pașnice, ce duce spre înțelegere și viață cumpătată. Ea, este o cale a credinței, în toate valorile umanității, este o cale de încredere în propriile puteri, o cale a muncii, a puterii gândului de a scruta viitorul și, de a separa binele de rău.

Omul, de la desprinderea din tină, apucând calea cea mai grea a existenței, calea robilor, a muncii, a cunoașterii și răzvrătirii, a întrezărit mai târziu că în viitor această cale poate fi pavată cu aurul succeselor și poate deveni calea zeilor.

Calea de la robul îngenuncheat în tină de nenumăratele și covârșitoarele eforturi, la zeul atotputernic admirat și stimat, este grea, dar nu imposibilă, căci datorită muncii se poate pava calea cunoașterii, cu aurul succeselor și strălucii.

TEODOR DOBRE

CATRENE

VISURILE MELE

Din noianul meu de vise
Vă tirimit misive scrise,
Ca propria frumusețe
Pe voi toți să vă răsfete.

PĂMÂNTUL

Lutul ăsta, bloc de gheăță,
N-ar fi valorat nimic,
Dacă nu există viață
Să-l dezmortescă un pic.

VIATA

Viața este o sfidare
A materiei stelare,
Prin care micul atom
Devine conștient om.

REALITATEA VIETII

Doamne! Nu cred, dar mă tem,
Că viață este-un blestem,
Prin care mama natură
Prin om, vede câte-ndură.

OMUL

De milenii existent,
Lutul cel inconștient
A făcut saltul teribil,
De-a crede și-a fi credibil.

DEDICATIE IUBITEI

Nu ţi-am cumpărat inele,
Nici cercei golind Parisul,
Dar ai fost în viață visul
Fermecat al vieții mele.

ZESTRE

Am țesut covoare moi
Urmașilor, pentru voi,
Să pășiți luând aminte,
La idei și la cuvinte.

TEODOR DOBRE